

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سازمان انقلابی افغانستان

۱۴ اپریل ۲۰۱۳

لگدمالی قاره سیاه با چکمه های خونین امپریالیست ها

(بخش پنجم)

فرانسه به مستعمره های سابق بر می گردد

فرانسه که زمانی از قلدان غارت افریقا به حساب می رفت، بار دیگر تصمیم گرفته است تا خون خلق افریقا را به شیشه کند و در این رقابت قاتلانہ جایگاه خود را تثبیت نماید. این کشور که خانواده مستعمرات (به شمول مالی، الجزائر، موریتانی، بوریکنو فاسو، ساحل عاج، گینه، نیجریا، سنگال و چند کشور دیگر) را در افریقا رهبری می کرد و بیرحمانه به چپاول آن مصروف بود، اینک با راه اندازی جنگ در لیبیا و مالی که حمایت ناتو و کشورهای امپریالیستی غربی را در سطوح گوناگون با خود دارد، در صدد تأمین منافع و سودگیری بیشتر از این قاره می باشد.

«چاینا پست» می نویسد که سرمایه گذاری فرانسه در افریقا در این اواخر افزایش یافته است و این سبب نگرانی افریقائی ها در مورد استعمار جدید شده است. اندریس پیبلاگس وزیر توسعه اتحادیه اروپا به اسوشیتد پرس در جریان بیست و پنجمین اجلاس افریقا - فرانسه در جون ۲۰۱۰ که با پنجاهمین سالگرد استقلال ۱۴ مستعمره قبلی افریقائی فرانسه مطابق بود، گفت که اروپا در افریقا نفوذ کمتر دارد و ضرورت است تا از تجارب مثبت چینی ها بیاموزیم.

آمار نشان می دهد که بین سالهای ۲۰۰۶ و ۲۰۰۸ صادرات چین به افریقا از ۲۶.۷ میلیارد دالر به ۴۹.۸ میلیارد دالر رسید، در همین حال واردات چین از افریقا از ۲۸.۸ میلیارد دالر به ۵۶.۸ میلیارد دالر رسید. در حالی که در این مدت صادرات فرانسه (به طور نمونه از کشورهای اروپائی) به افریقا از ۲۶.۳ میلیارد دالر به ۳۸.۵ میلیارد دالر رسید و واردات آن از افریقا از ۲۴.۸ میلیارد دالر به ۳۸.۸ میلیارد دالر افزایش یافت.

نیکولاس سرکوزی رئیس جمهور پیشین فرانسه تلاش داشت تا با ایجاد روابط با سران دول افریقائی و دعوت های متعدد و برگزاری کنفرانس های گوناگون روابطش را با افریقا توسعه دهد. به همین منظور او در فیرووری ۲۰۰۸ به پارلمان گفت که فرانسه تصمیم دارد در پنج سال آینده بیش از ۱۰ میلیارد یورو را در افریقا سرمایه گذاری کند تا بیش از ۳۰۰ هزار شغل ایجاد کند. در حال حاضر از ۲۰۰ هزار مهاجری که دولت فرانسه سالانه می پذیرد، ۶۵ درصد آن افریقائی هستند.

دولت اشغالگر فرانسه که در کنار امریکا و انگلستان نیروهایش را در ۲۰۰۱ در افغانستان پیاده کرد و کشور ما را به اشغال درآورد، به زودی حمایت امریکا و انگلستان و سایر کشورهای غربی عضو ناتو را در بمباران بیرحمانه لیبیا به دست آورد و با سرنگونی معمر قذافی، این کشور را به ویرانه ای تبدیل کرد.

لیبیا دارای بزرگترین منابع تثبیت شده نفتی (۴۶.۵ میلیارد بیرل) است و سومین تولید کننده بزرگ نفت در افریقا به شمار می رود. این کشور روزانه ۱.۸ میلیون بیرل نفت تولید می کند و مقدار صادرات آن ۱.۵ میلیون بیرل در روز می باشد که عمدتاً به اروپا صادر می شود. شرکت های امپریالیستی به شکل تراست ها و کارتل ها در تولید نفت لیبیا به اندازه های معین سهم دارند: شرکت ایتالیائی نی. ان. آی (۲۴۴ هزار بیرل نفت در روز)، شرکت بیس، شرکت شیل و شرکت بریتیش پترولیم (هر یک در روز ۱۰۰ هزار بیرل)، شرکت توتل (۵۵ هزار بیرل در روز)، شرکت ماراتون (۴۶ هزار بیرل در روز)، شرکت کوهنکو- فیلیپس، شرکت رسپول و شرکت سنتیت ایل (هر یک ۴۵ هزار بیرل در روز)، شرکت او. ام. وئی (۳۳ هزار بیرل در روز)، شرکت هس (۲۲ هزار بیرل در روز) و شرکت اوکسیدنال (۱۱ هزار بیرل در روز).

به همین سان این کشور دارای ذخایر غنی گاز طبیعی، مخزن بزرگ آب، ذخایر طلا و سایر مواد خام می باشد که امپریالیست ها برای تداوم چرخ تولید سرمایه داری به آن نیاز دارند. امپریالیزم فرانسه که این بار تصمیم داشت مستعمره سابق ایتالیا را به وسیله عمال و مزدوران مذهبی در چنگ بفشرد، برای رسیدن به این مأمول از اتحاد با «القاچه» نیز خودداری نکرد!!

شرکت توتل فرانسه یکی از شرکت هائی بود که به تشویق «شورشیان» می پرداخت. یکی از نمایندگان این شرکت در اول مارچ ۲۰۱۱ در چارچوب یک هیأت وارد لیبیا شد و پس از اشغال طرابلس توسط عمال فرانسه، سهم این شرکت که قبل از این از نفت لیبیا سه درصد بود، به ۴ درصد افزایش یافت و سهم شرکت جی دی اف - سوئز فرانسه که در بخش گاز سرمایه گذاری می کند، در بازارهای مالی نیز به ۵ درصد افزایش یافت.

خلق لیبیا زیر بمباران ناتو سلاخی می شد و عمال فاشیست ناتو دمار از روزگار مردم می کشیدند که فرانسوا هولاند به ریاست جمهوری رسید. «در فرانسه او را «رئیس جنگ» می نامند. در تمام رسانه ها، روزنامه ها، رادیوها، تلویزیون ها اعلام می کنند که او «واقعاً از وقتی که اعلام جنگ کرد رئیس جمهور شد» (گروگان گیری در الجزایر: جعبه پاندورا در مالی (مالیستان) به ما ارتباطی ندارد، شمس الدین شیتور، برگردان حمید محوی)

فرانسوا هولاند در مالی اعلام جنگ کرد. مالی که از ۱۸۹۲ تا ۱۹۶۰ مستعمره فرانسه بود، اینک به نام جنگ علیه «تروریست ها»، همان تروریست هائی (۱۴) که فرانسه با آنان در لیبیا و ناتو در سوریه در «اتحاد مقدس» قرار دارند، دوباره در چنگ فرانسه قرار می گرفت. فرانسه، چه از طریق استعمار، چه از طریق کودتا (۱۵) و چه هم از طریق بمباران، همیشه تلاش کرده است که مالی را در اختیار داشته باشد، جایی که امریکا نیز در تلاش است تا به خاطر موقعیت جیوپولتیک این کشور، پایگاه نظامی در شمال آن کشور داشته باشد، بنابراین حمایت امریکا از بمباران مالی توسط فرانسه نیز نمی تواند تأمین این منافع را در خود نهفته نداشته باشد.

مالی سومین تولید کننده طلا بعد از افریقای جنوبی و گانا است. در حال حاضر از ۷ معدن بزرگ این کشور، شرکت های کانادائی (IAMGOLD) و انگلیسی (AngloGold Ashanto) مصروف استخراج طلا هستند. در معدن Sadiola Hill، 41 درصد به شرکت IAMGOLD، 41% به شرکت AngloGold Ashanto و 18% طلای استخراج شده به دولت مالی تعلق می گیرد. همین طور در معدن Yatela Gold، 40% به IAMGOLD و 40% فیصد به AngloGold Ashanto و 20% فیصد به دولت مالی تعلق می گیرد، لذا بیجا نیست که انگلیس و کانادا هر دو از پیاده کردن نیروی نظامی توسط فرانسه در این کشور حمایت کرد و اعلام همکاری نمود.

در عین زمان مالی یکی از کشورهای است که دارای ذخایر غنی یورانیوم است که به وسیله شرکت کورپوراسیون آروا استخراج می شود. این شرکت ۱۷ درصد یورانیوم جهان را تولید می کند، چنانچه این شرکت از همسایه مالی (نایجریا) تا اکنون ۱۰۰ هزار تن یورانیوم استخراج کرده است.

مالی دارای بزرگترین ذخایر نفت است که عمدتاً در شمال این کشور قرار دارند، منطقه ای که همین اکنون نیروهای نظامی فرانسه در آن پیاده شده اند و بمبارد می کنند. در کنار این، مالی دارای پتانسیل استخراج الماس است و ذخایر لیتیم آن در جنوب به ۴ تن می رسد و در غرب این کشور نیز معادن لیتیم موجود است.

امپریالیست ها می خواهند که افریقا را به خاطر منابع زیر زمینی اش، نظامی سازی کنند. برای عملی کردن این سیاست، مالی دارای نقش عمده می باشد، زیرا از این کشور به حیث تخته پرش به همسایه های آن (موریتانی، ساحل عاج، گینه، بورکینافاسو، نایجریا و...) استفاده می شود، کشورهای که دارای منابع طبیعی سرشار و دست نخورده مثل طلا، منگنز، مس، نفت و... می باشند.

این غارت بیرحمانه، پیامدی جز استعمار، استثمار، کشتار، قتل، کودتا، قاچاق انسان، قاچاق مواد مخدر، جنگ های داخلی، فقر، بیکاری، آوارگی، فساد، اختطاف، باج ستانی، قاچاق اسلحه، تجزیه، بیماری و بردگی کودکان نداشته است. در این قاره با کارگران مثل حیوانات برخورد می شود (به طور نمونه در ۱۶ اگست ۲۰۱۲ میلادی ۳۴ کارگر به وسیله دولت ارتجاعی افریقای جنوبی به خاطر اعتصاب رگبار شدند. این کارگران ماریکانا که در معدن پلاتین که مربوط به شرکت انگلیسی لومین است دست به اعتصاب زده بودند)، مرگ و میر کارگران در معادن بسیار بالا است (بطور نمونه در منابع معدنی کلمبیت، تانتالیت و طلای شرق جمهوری دموکراتیک کنگو که در اختیار شرکت های معدنی افریقای جنوبی می باشند، تا به حال یک میلیون نفر جان خود را از دست داده اند). در این قاره با جمعیت یک میلیاردی تنها ۳۰۰ میلیون نفر توانسته اند خود را «از فقر بیرون بکشند». نظرخواهی Target Group Index نشان می دهد که امروز ۸۰ درصد خانواده ها شامل کتگوری پائین ترین عاید هستند، در حالی که پنج سال پیش این فیصدی ۷۳ بود. فساد در این قاره به اوج خود رسیده است (به طور نمونه در نایجریا از سال ۱۹۶۰ به این طرف حداقل ۴۰۰ میلیارد دلار از رهگذر عاید نفت دزدی شده است که این مبلغ دوازده برابر بودجه ملی این کشور برای سال ۲۰۱۱ می باشد. این دزدی در حالی صورت گرفته است که بیش از ۹۰ درصد مردم این کشور با کمتر از ۲ دلار در روز زندگی می کنند). بر اساس راپور بانک جهانی بیش از ۴۷ درصد مردم سب سحارای افریقا با کمتر از ۱.۲۵ دلار در روز زندگی می کنند. تعداد بیسوادان به طور چشمگیر افزایش می یابد (به طور نمونه در تونس ۵۰ درصد مردم بیسواد هستند و ۱۴ درصد آن بیکار و از چهار میلیون جوان زیر بیست و پنج سال فقط ۵ هزار نفر آن به پوهنتون دسترسی دارند). ارزش پول ملی کاهش یافته است (طور مثال پول ملی انگولا در برابر دلار ۲۵ درصد کاهش یافته است). افریقای ها به حیث مزدور استخدام می شوند (به طور نمونه در ۲۵ پایگاه نظامی امریکا در عراق ۲۰ هزار اوگاندائی استخدام شدند). نرخ تورم افزایش یافته است (به طور مثال در اوگانادا، انفلاسیون در حدود ۴۰ درصد بالا رفته است). میلیون ها تن کشته و آواره شده اند (به طور نمونه در سال های ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۳ جنگی که میان کشورهای کنگو، زیمبابوه، انگولا و نامیبیا از یکسو و رواندا، اوگاندا و برونودی از سوی دیگر در گرفت، میلیون ها نفر در درگیری ها و یا در اثر قحطی و آوارگی ناشی از آن جان باختند). معادن به وسیله طبقات حاکمه چور می شود (به طور نمونه در مراکش ثروت خاندان سلطنت به طور روز افزون افزایش می یابد و تنها از معادن فاسفیت به ۲.۵ میلیارد دلار رسیده است، در حالی که در این کشور از هر دو جوان یک تن بیکار است). کشورهای افریقا به طور کل پائین ترین شاخص رشد و توسعه انسانی را در جهان دارند (به طور نمونه کنگو با تمام ثروت های زیرزمینی جزء این کشورهاست). زنان با «اپیدمی تجاوز» روبه رو هستند؛ تجارت انسان و به خصوص کودکان به بازار پر رونق مبدل

شده است (به طور نمونه در افریقای غربی و کنگو دو صد هزار کودک قربانی تجارت انسان و بیگاری شده اند). خلق این قاره به طرز بی سابقه ای به زیر خط فقر کشانیده می شوند (به طور نمونه بیش از ۲۰ میلیون نفر از مردم مصر به زیر خط فقر کشیده شده اند که این آمار در مناطق روستائی به بیشتر از ۵۱ درصد رسیده است. همین اکنون در حدود ۲ میلیون نفر از مردم مصر به دلیل فقر مطلق و فقدان سرپناه در «قبرستانها»ی شهرهای بزرگ به شمول قاهره زندگی می کنند) و...

چنانچه تاریخ مبارزات خلق های جهان نشان داده است، بساط این وحشت، غارت، کشتار، قتل و شکنجه، اشغال و تجاوز، استعمار و استثمار فقط و فقط با مبارزه پیشرو، نبرد قاطع و پیگیر طبقاتی برچیده شده می تواند، نبردی که به وسیله بازوان ستبر پرولتاریا رهبری شود، نبردی که دهقانان و سایر زحمتکشان در آن ماشه بچکانند و بر سکوی قدرت سیاسی، برج و باروی استعمار و استثمار را برای همیشه در آتش انقلاب به توده خاکستر مبدل کند و «شادی همچون مرواریدی گران قیمت نیازهای تمامی بشریت را» برآورده سازد. (۱۶) قاره سیاه راهی جز این ندارد!

مرگ بر امپریالیزم

در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

حوت ۱۳۹۱

۱۴. نیل کلارک روزنامه نگار گاردین مصاحبه ای با سایت «روسیه امروز» انجام داده است که خواندن بخش های آن سودمند است:

«به اعتقاد من پایه و اساس تمام ماجراجویی های غرب در این ۳۰ سال گذشته اقتصادی بوده است و مالی نیز از این قاعده مستثنا نیست.

دیوید کامرون که در سال گذشته بیشتر وقتش را صرف تشویق شورشیان اسلامگرا در سوریه می کرد، حالا راه دیگری را انتخاب کرده و می گوید، شورشیان اسلامگرا در مالی بزرگترین خطر برای تمام جهان هستند و ما با تمام نتایج قابل پیشبینی آن برای بریتانیا، باید مداخله کنیم.

خیلی جالب است، زیرا اگر دوباره به ۲۰۱۱ فکر کنیم، می بینیم که افرادی مثل دیوید کامرون و ویلیام هیگ بودند که بلندتر از همه خشن تر از همه برای سرنگونی سرهنگ قذافی فریاد می کشیدند. و حالا، همین افراد، کامرون و هیگ می گویند مداخله در مالی ضروری است و باید گروه های القاعده را سرکوب کنیم. در نتیجه تناقض و ریاکاری واقعی در اینجا مشاهده می شود. چرا مبارزه علیه القاعده در افریقا فوری ترین وظیفه تلقی می شود؟ چرا ما باید در سرنگونی رهبران نقشی به عهده بگیریم؟ و برای بریتانیا چه چیزی در پشت تمام این موارد نهفته است؟ فکر می کنم که تهدید القاعده به عنوان پرده استتار برای بازسازی نظام استعماری در افریقای شمالی توسط نیروهای ناتو، فرانسه، بریتانیا و ایالات متحده به کار برده می شود.

اگر به گذشته نگاه کنیم، حمله بر یوگوسلاوی، سوریه، جنگ در لیبیا، تمام این موارد لباس مداخله بشردوستانه به تن داشته است. ولی واقعیت امر چیز دیگری بوده است. تمام این موارد مداخلات اقتصادی بوده اند. و غرب به منابع نیازمند است، و می خواهد کنترل منابع این مناطق را در اختیار بگیرد. به باور من ناتو می خواهد در شمال افریقا

مستقر شود. من فکر می‌کنم که موضوع کاملاً روشن است. خطر القاعده را در واقع باید به عنوان ابزار مداخله ناتو تلقی کنیم، پس از خارج شدن از افغانستان در شمال افریقا مستقر خواهد شد.» (القاعده یا پرده استتار در خدمت مستعمره سازی مجدد افریقای شمالی توسط ناتو، نیل کلارک، سایت روسیه امروز، ۲۰ جنوری ۲۰۱۳)

۱۵. «موبیدو کیتا» نخستین رئیس‌جمهور مالی (۱۹۶۰ - ۱۹۶۸) است. در تمام طول زندگی اش از موضع ضد استعماری دفاع کرد. او عملاً و به شکل مادی از الجزایر و جبهه ملی رهائی بخش دفاع کرد. موبیدو کیتا نگهداری پایگاه های نظامی فرانسه را در مالی نپذیرفت و آزمایش های هسته ای فرانسه را در منطقه صحرا مورد انتقاد قرار داد. علاوه بر طرفداری از پان افریقا، او طرح های اجتماعی بی شماری را در درون مالی به اجرا گذاشت. عملکرد او باب طبع فرانسه نبود، و به همین علت کودتائی را علیه او راه اندازی کرد و «موسی ترااوره» را در رأس کشور گماشت. ترااوره ۲۳ سال دیکتاتوری خونینی را به مردم مالی تحمیل کرد و موبیدو کیتا را به زندان انداخت و شرایط سختی را به او تحمیل کرد به گونه ای که به تاریخ ۱۶ می ۱۹۷۷ به مرگش انجامید. او بیانیه ای به رؤسای هیأت دیپلوماتیک درباره تخلیه قطعات فرانسوی از خاک مالی (۱۹۶۱/۱/۲۰) ارائه کرد که در بخشی از آن چنین گفته شده است:

عالی جنابان،

من از شما سیاستگذارم که با وجود وقت گرانبهای تان و با کارهای بسیار مهمی که شما را به خود واداشته، به دعوت من پاسخ می‌گوئید. اهمیت مکاتبه مرا مجبور ساخت که خودم به اطلاع شما برسانم. در این ساعت، سفیر فرانسه در جمهوری مالی از تصمیم حزب و دولت من مطلع شده است که فرانسه پایگاه های نظامی خود را در باماگو، کاتی، گاو و در تسالیت تخلیه کند که بر اساس توافقات فرانسه و مالی در پاریس به تاریخ ۲۲ جون ۱۹۶۰ در اشغال خود داشته است. ولی این توافقات در رابطه با فدراسیون مالی پس از حوادث ۱۹ و ۲۰ اگست ۱۹۶۰ و بازشناسی فرانسه و دولت سنگال در مورد استقلال فدراسیون مالی، باطل گردیده است.

جمهوری مالی خواست خود را مبنی بر همکاری با فرانسه بر اساس عدم دخالت در امور داخلی و احترام به حاکمیت ما اعلام کرده است. تصمیم حزب من و دولت من به هیچ عنوان چنین خواستی را زیر علامت سوال نبرده است... قطعات قدرت های استعماری نمی‌تواند در سرزمین استعماری قدیمی و در کنار قطعات نظامی دولت مستقل جدید مستقر باقی بماند.

۱۶. شعری از لنگستن هیوز به نام دنیای رویای من: من در رویای خود دنیائی را می‌بینم که در آن هیچ انسانی انسان دیگر را خوار نمی‌شمارد/ زمین از عشق و دوستی سرشار است/ صلح و آرامش، گذرگاه هایش را می‌آراید./ من در رویای خود دنیائی را می‌بینم که در آن/ همگان راه گرامی آزادی را می‌شناسند/ حسد جان را نمی‌گزد/ و طمع روزگار را بر ما سیاه نمی‌کند./ من در رویای خود دنیائی را می‌بینم که در آن/ سیاه یا سفید/ - از هر نژادی که هستی -/ از نعمت های گسترده زمین سهم می‌برد./ هر انسانی آزاد است/ شوربختی از شرم سر به زیر می‌افکند/ و شادی همچون مرواریدی گران قیمت/ نیازهای تمامی بشریت را بر می‌آورد./ چنین است رویای من!

ماخذ:

۱. یکی از عواقب جنگ لیبیا، منطقه ساحل چگونه به بشکه باروت تبدیل شد؟، فیلیپ لی مایر، روزنامه نگار رادیو بین‌المللی فرانسه

۲. راجع به اصول لنینیسم، ی. استالین

۳. توفان الکترونیک، نشریه الکترونیک حزب کار ایران، شماره ۷۹، بهمن ماه [دلو] ۱۳۹۱، فیروزی ۲۰۱۳

۴. جنگ های اورانیوم در افریقا، نویسنده: اولگ نیکیفوروف، روزنامه نیزا ویسپمایا گازتیا
۵. تهاجم پر سر و صدا، باشگاه اندیشه، سه شنبه ۲۶ اردیبهشت [ثور] ۱۳۹۱، Bashgah.net
۶. دوسیه کشور مالی: صدای بی صدایان، سایت میشل کولن michelcollon.info
۷. (سراب طبقات متوسط افریقا، نوشته ژان کریستف سروان، برگردان شروین احمدی، لوموند دیپلوماتیک، اگست ۲۰۱۰)
۸. (امپریالیسم زیر سؤال رفته پرتوریا، پاتریک بوند، استاد پوهنتون کوزولوناتال افریقای جنوبی، ترجمه مهرناز کرانی، لوموند دیپلوماتیک، اپریل ۲۰۱۰)
۹. به راستی چه کسی خواستار برقراری صلح در منطقه کیوو است؟ ژوان برانگو، ترجمه حوا بختیاری، نومبر ۲۰۱۲، لوموند دیپلوماتیک
۱۰. سرمایه داری چین و بحران، نوشته جین هاردی و آدرین باد، برگردان، پرویز قاسمی (نشر شده در نشریه شماره ۱۳۳ «سوسیالیسم بین الملل» در جنوری ۲۰۱۲)
۱۱. تاریخ افریقا، ترجمه و تألیف: ع. دخانیاتی
۱۲. (خیزش چین به سمت بازار افریقا، نوشته ژان کریستف سروان، لوموند دیپلوماتیک، می ۲۰۰۵)
۱۳. (نظامی گری فزاینده آمریکا در افریقا، نوشته Pierre Abramovici لوموند دیپلوماتیک)
۱۴. Africa Deabte: Will Africa ever benefit from its natural resources? BBC News, 15 October 2012
۱۵. Natural Resource Governance, The Challenge, <http://www.one.org>
۱۶. Africa's natural resources are a potential gold mine, The Independent, 1 July 2006
۱۷. Clinton Promotes US Investment in Africa, by Anne Look, VOA, August 06, 2012
18. Beijing, a Boon for Africa, By Dambisa Moyo, The New York Times, Jun 27, 2012
19. Africa: The infrastructure that actually drives growth, View point by Claude Sassoulas, BBC News, 5 July 2012
20. China offers \$20bn of loans to African nations, David Smith, The Guardian, Thursday 19 July 2012
21. The Chinese in Africa Trying to pull together (Africans are asking whether China is making lunch or eating it, The Economist, Apr 20th ۲۰۱۱)
22. France looks to step up investment in Africa, The China Post, By Don Mlevin and Elaine Ganley, AP, June 3, 2010
23. Obama's Geopolitical China "Pivot": The Pentagon Targets China, By F. William Engdahl, Global Research, February 02, 2013
24. Does Africa really benefit from foreign investment? , BBC News, 4 September 2012
25. The Resource Miracle, TIME, May 28, 2012
26. Sarkozy unveils R 114bn investment in Africa, by Thomas Hartleb, Mail & Guardian, 28 Feb, 2008